

Fakirul nu este un simplu cuvânt sau un simplu personaj. În această poveste, este Personajul.

Am preferat grafia cu *k* pentru a păstra rezonanța cu celălalt *k* din titlu (Ikea-fakir).

Le mulțumim în avans cititorilor care ne vor atrage atenția asupra grafiei cuvântului în limba română și le cerem îngăduință pentru hotărârea noastră (n. ed.).

ROMAIN PUÉRTOLAS

**EXTRAORDINARUL VOIAJ AL UNUI
FAKIR
CARE A RĂMAS BLOCAT ÎNTR-UN DULAP
IKEA**

traducere din limba franceză de
VIRGINIA COSTESCHI

CAPIȚĂ®

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Romain Puértolas

L'EXTRAORDINAIRE VOYAGE DU FAKIR QUI ÉTAIT RESTÉ
COINCÉ DANS UNE ARMOIRE IKEA

Copyright © 2013 Romain Puértolas. All rights reserved.

First published in 2013 by Le Dilettante

© Baroque Books & Arts®, 2013

Conceptie grafică © Baroque Books & Arts®

Grafică: Thomas Kessler

Foto 1 (cămașa fakirului): © Romain Puértolas

Foto 2 (etichetă) copertă: © Alexander Raths/fotolia.com

Foto 3 (hartă) copertă: © Giuseppe Porzani/fotolia.com

Foto 4 (dulap) copertă: © Crina Bârsan

Redactor: Adriana BĂDESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PUÉRTOLAS, ROMAIN

Extraordinarul voiaj al unui fakir care a rămas blocat într-un dulap Ikea / Romain Puértolas;

trad.: Virginia Costeschi. - București: Baroque Books & Arts, 2013

ISBN 978-606-93421-8-3

I. Costeschi, Virginia (trad.)

821.133.1-31=135.1

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse
fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Pentru Léo și Éva, cele mai frumoase opere ale mele.

Pentru Patricia, cel mai frumos voiaj al meu.

*De fapt, cred că pământu-i rotund,
Și dintr-un singur motiv, dar însemnat, vezi bine...
Ocol lumii i-ai dat, însă profund
Îți dorești doar s-ajungi acasă la tine.*

Orelsan

O inimă aduce puțin cu un dulap încăpător.

Ajatashatru Lavash Patel

FRANȚA

Primul cuvânt rostit de indianul Ajatashatru Lavash Patel la sosirea sa în Franța a fost unul suedez. Culmea! Ikea.

Asta a rostit el încetișor.

După aceea a închis portiera bătrânului Mercedes roșu și a așteptat ca un copil cuminte, cu mâinile sprijinite pe genunchii îmbrăcați în pantaloni de mătase.

Șoferul de taxi, deloc sigur că auzise bine, s-a întors spre el, făcând să zuruie biluțele de lemn ale husei de pe scaunul său.

Pe bancheta din spate a mașinii stătea un bărbat între două vârste, înalt, slab și noduros ca un copac, cu fața măslinie traversată de o mustață imensă. Mici cratere, amintiri ale unei acnee virulente, îi punctau obrajii supti. Avea nenumărate inele în urechi și în buze, ca și când ar fi vrut să le închidă, după utilizare, trăgând fermoarul. Oh, frumos sistem! s-a gândit Gustave Palourde, ce antidot fantastic împotriva nevestelor guralive.

Costumul de mătase gri-argintie, cravata roșie – căreia nici măcar nu se obosise să îi facă nod, ci o prinsese doar

cu un ac de siguranță – și cămașa lui albă, toate îngrozitor de șifonate, stăteau mărturie a nenumăratelor ore petrecute în avion. Și, în mod straniu, nu avea bagaj.

Ori o fi hindus, ori o avea ceva la cap, i-a trecut prin minte șoferului, dând cu ochii și de turbanul uriaș al clientului său. Judecând însă după fața lui măslinie traversată de o mustață imensă, mai curând trebuia să fie hindus.

– Ikea?

– Ikea, a repetat indianul, lăsând să treneze ultima vocală.

– Care? Păi... *What Ikea?* a mormăit Gustave, care, când trebuia să vorbească în engleză, se simțea la fel de confortabil ca un câine la patinoar.

Pasagerul a ridicat din umeri, sugerând că puțin îi păsa care. *Djeustikea*, a repetat el, *dontmatazeoanezatbetasiutyayazeparijan*. Cam asta a auzit șoferul, o înșiruire confuză de ciripeli palatale neinteligibile. Cu sau fără ciripeli palatale, în treizeci de ani de meserie la Taxis Gitans, era prima oară când un client sosit la terminalul 2C al Aeroportului Charles de Gaulle îi cerea să fie dus la un magazin de mobilă. Fiindcă nu-și amintea ca Ikea să fi deschis, mai nou, vreun lanț hotelier cu același nume.

Gustave auzise multe fantezii la viața lui, dar o asemenea comandă îl lăsase fără grai. Dacă tipul venea într-adevăr din India, plătitese probabil o mică avere și petrecuse cel puțin opt ore în avion doar ca să-și cumpere câteva rafturi Billy sau vreun fotoliu Poäng. *Chapeau bas!* Sau, mai degrabă, de necrezut! Obligatoriu trebuia să noteze întâlnirea asta în cartea de aur, între Demis Roussos și Salman Rushdie, care îi făcuseră onoarea să își pună augustele lor funduri pe bancheta cu husă de leopard a taxiului său, și să nu uite să-i povestească totul și nevestei-sii la cină. Cum el în general

nu prea avea mare lucru de spus, nevastă-sa – ale cărei buze senzuale nu fuseseră încă echipate cu genialul sistem indian de închidere cu fermoar – era cea care monopoliza conversația la masă, în timp ce fiica lor își scria mesajele agramate pe telefonul mobil, corespondând cu prietenele ei care oricum nici măcar nu știau să citească. Dar acum, pentru prima dată, va fi puțin altfel.

– OK!

Taximetristul țigan, care își petrecuse ultimele trei weekenduri străbătând în lung și în lat culoarele în nuanțe vii de albastru cu galben ale mamutului suedez împreună cu doamnele din familia sa, în căutare de mobilă pentru rulota lor cea nouă, știa bine că cel mai apropiat magazin Ikea era la Roissy Paris Nord, și că o cursă până acolo costa doar 8,25 euro. Prin urmare s-a hotărât rapid pentru cel din zona Paris Sud Thiais, situat în cealaltă parte a orașului, la trei sferturi de oră față de locul în care se aflau acum. La urma urmei, turistul ceruse la Ikea. Fără nicio altă precizare. Altfel, judecând după frumosul costum de mătase, luând în calcul și cravata, trebuia să fie vorba de vreun înstărit industriaș indian. Ce mai contau câteva zeci de euro în plus, nu?

Mulțumit de sine, Gustave a calculat cu repeziciune cam cât i-ar aduce cursa și și-a frecat palmele. Apoi a apăsat pe butonul aparatului și a pornit la drum.

În definitiv, ziua începea bine.

Fakir de profesie, Ajatashatru Lavash (pronunțați *J'attache ta charrue, la vache*¹) hotărâse că la prima sa vizită în Europa va călători incognito. Ocazie în cinstea căreia își schimbă și „uniforma”, mai exact o bucată de pânză în formă de scutec, de dimensiuni grandioase, cu un costum de mătase strălucitoare și o cravată, ținută împrumutată în schimbul unui codru de pâine de la Dhjamal (pronunțați *J'ai mal*²), unul dintre bătrânii satului, care în tinerețe fusese imaginea unei celebre mărci de șampon, grație căreia buclele lui grizonante arătau în continuare perfect.

În combinația aceea vestimentară gândită să reziste două zile, exact cât escapada sa, indianul își pusese toate speranțele să fie luat drept un bogat industriaș, renunțând fără regrete la confortul personal, adică la trening și sandale, pe durata călătoriei de trei ore cu autocarul și opt ore și cincisprezece minute cu avionul. De altfel, era vorba chiar de esența meseriei lui de fakir, mai precis să pară ceea ce

¹ În traducere aproximativă, „Îți pun plugul, vaco!” (n. ed.).

² „Mi-e rău!” (n. ed.).

nu este. Doar de turban nu s-a putut despărți. Din motive religioase. Dar și pentru că sub el părul putea crește în voie, ajungând, potrivit estimărilor sale, cam la patruzeci de centimetri lungime și o populație de treizeci de mii de suflete, microbi și păduchi la un loc.

Imediat ce s-a urcat în taxi, Ajatashatru (pronunțați *Achète un chat roux*¹) a avut bucuria să constate că ținuta sa începea să își facă efectul, mai întâi asupra acelui cetățean european, chiar și în ciuda lipsei nodului de la cravată, pe care nici el și nici vărul lui nu izbutiseră să îl lege, cu toate că Dhjamal, atins de parkinson, le făcuse o demonstrație cât se poate de limpede, cu degetele lui tremurânde. Dar în cele din urmă tot ei găsiseră soluția și fixaseră discret cravata cu un ac de siguranță prins pe dos – detaliu minor, de neremarcat la așa o risipă de eleganță.

O simplă privire aruncată în oglinda retrovizoare nu fusese suficientă pentru a cuprinde atâta frumusețe, așa că francezul, pentru a-l studia mai bine, s-a răsucit în scaun de i-au trosnit oasele, de parcă s-ar fi pregătit pentru un număr de contorsionism.

– Ikea?

– Ikeaaa.

– Care? Păi... *What Ikea?* a mormăit șoferul, care, aparent, când trebuia să vorbească în engleză, se simțea la fel de confortabil ca o vacă (sacră) la patinoar.

– *Just Ikea. Doesn't matter. The one that better suits you. You're the Parisian.*

Șoferul și-a frecat palmele surâzând și a luat-o din loc.

¹ „Cumpără un motan roșcovan” (n. ed.).

A mușcat la fix, și-a zis Ajatashatru (pronunțați *J'ai un tas de shorts à trous*¹), satisfăcut. Se vede treaba că noul său look își îndeplinea de minune misiunea. Cu un pic de noroc, și dacă nu va fi silit să deschidă gura, chiar va putea trece drept localnic.

¹ „Am o grămadă de tricouri cu găuri” (n. ed.).